

เราต้องการอยู่รอดหรือต้องการเอาตัวรอด?

ว:พี ลาดริค

"คุณหลานที่รักทุกคน" เธอเคยถามตัวเองบ้างหรือเปล่าว่า "ชีวิตแม่ที่ติด
มดทั้งที่นั่น ต้องการจะอยู่รอดหรือเอาตัวรอดกันแน่?" ความจริงแล้ว
มันเป็นคำถามซึ่งทำทบทวนที่ระคายเคืองใจตอบ จากผู้ซึ่งมีอิสรภาพ
ความเป็นตน เพื่อหวังดีทวไปสู่ "การรู้ความจริง"

"เธอฉันเป็นที่รัก" ชีวิตฉันเองผ่านร้อนผ่านหนาว มาจนกระทั่งใกล้
สองปีเข้าไปแล้ว ฉันว่าโรคที่ติดตัวยังคงรักษาความมีชีวิตเอาไว้ได้ ซึ่ง
ช่วยให้สามารถนอนหลับไปมองเห็นความจริงจากอดีต ชีวิตฉันมากขึ้น

ในห้องที่ฉันยังมีอายุไม่มากนัก ได้มีโอกาสมองเห็นภาพหนึ่งจาก
ธรรมชาติ ซึ่งอยู่ไม่ห่างตัวเธอมากนัก ดังเช่นที่ผู้ใหญ่มักบ่น
เคยมีบรรดาว่า "แมลงแม่มีนเข้ากองไฟ"

จากสภาพฉันเป็นธรรมชาติของบ้านเรา - ระหว่างช่วงฤดูฝนใน
ยามค่ำคืน เราเฝ้าดูบ้าน "มักหนีบมดออกกองไฟได้ใช้ประโยชน์มาก
เพราะ แมลงแม่มีนเข้ากองไฟในตู้ ๆ มีนมากแล้วแสงไฟ แล้วในที่สุด
ปีกก็หลุดร่วงลงกองมาทั้งไว้กับพื้นดิน ส่วนตัวเองก็ตกลงต่อ
ไปอย่างไร้จุดหมายที่แน่นอน นลายตัวถูกเปลวเพลิงเผาผลาญ
ไปในที่สุด

ในห้องนั้น สิ่งที่ฉันมองเห็นจากจินตนาการ มันทำให้รู้สึกได้ว่า "เจ้า
แมลงแม่มีนเหล่านี้ เคยอยู่ร่วมกันในดินมาแล้ว ก็เพราะอยาก
กันมากอยู่ในอากาศ เพื่อต้องการเพียงความสดชื่น สดชื่น
เรืองเท่านั้น ในที่สุดชีวิตก็ยอมพบบรรยากาศอย่างแท้จริง"

อย่างไรก็ตาม แม้มภาพนั้นมันจะเข้าไปอยู่ในหัวใจฉันลึกแต่ใน
แต่ตนก็ไม่เคยละเลยที่จะมุ่งทำงานเพื่อประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์
ฉันเป็น สิ่งเกิดจากรากฐานความคิดตัวเอง เรือออกมาอย่างมีจุดหมาย

หลังจากชีวิตฉันเติบโตยิ่งขึ้น จึงทำให้จิตใจระส่ำระสายเรื่อง
ตนได้รับผลกระทบที่เอาใจได้มากขึ้น มาถึงช่วงหนึ่ง ๆ ฉันได้พบ
กับภาพความจริงจากชีวิตนลายต่อหน้าตาคน ภายในสังคม โดยเฉพา:

อย่างนี้เอง จากเซอทั้งหลายจึงมี "เซอรุ่นหลัง" ที่ฉันชอบ ความรัก
ความห่วงใยให้เป็นที่เสมอ โดยเหตุที่เซอได้สะท้อหรือสักร่างเห็นสิ่งที่
จึงคล้ายคลึงกันกับ "แมลงเม่ามีนเข้ากองไฟ" อันเป็นภาพที่
ฉันพบเห็นมาแล้ว ตั้งแต่สมัยที่ฉันยังเป็นเด็ก

ฉันได้อ่านความสนใจแก่เซอเป็นอย่างมาก และเซอเองหลาย
คนก็เคยเรียกฉันว่า "พี่" แต่ที่รบกวนมากที่สุดก็เข้าใจว่า ฉันจะทนหด
กรอมได้เพียงเซอกลุ่มนี้เท่านั้น

ฉันพบตัวเองว่า หลายครั้งหลายหน ฉันได้ก้าวเข้าไปสัมผัส
สนทนากับมันทั้งใจ เมื่อที่อาจกล่าวได้ว่า "กุ่มเกอในทั้งจิตใจและ
ชีวิต" ใจไม่คิดว่าฉันจะได้รับผลตอบแทนส่วนตัวใดๆ ทั้งนั้น
แต่แล้ว ภาพแมลงเม่ามีนเข้ากองไฟ มันก็ยังคงเป็นอยู่อย่างนั้น
เรื่อยมา สักทั้งยังทำให้รู้สึกได้ว่า กว้างขวางมากจนไม่อีก

อย่างไรก็ตาม ฉันเองยังไม่เคยคิดเล็กคัม ความตั้งใจ ในทร
การทำงาน จึงเกิดจากรากฐานตัวเองเคยแม่แต่หนึ่งเดียว ไม่ว่าจะภาพที่พบ
เห็นมันจะเปลี่ยนไปอย่างไร เพราะ สิ่งที่มีสัมผัสมาแล้ว ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า มันเริ่มมีผลสะท้อหนักกลับมากทำให้ฉัน มองเห็นชัดเจน
ยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ใด

การทำงานจากรากฐานแห่งความคิดความเชื่อของตัว
พร้อมกับความรักความสนใจ ที่ละเอียดรอบรู้จากทุกเรื่อง
รอบนี้เข้าถึงความจริงลึกซึ้งยิ่งขึ้น อย่างที่สนใจ
มาก

ดังนั้น ฉันมีความรู้สึกที่คิดว่า "ฉันทำงานกระแสน์
ไม่ไหว" อันเป็นเหตุแห่งความท้อถอย มันค่อย ๆ นมต่อไป หาก
เปลี่ยนมาเป็น ความเข้าใจธรรมชาติของคนมากขึ้น

"ใช่แล้ว เซอที่รักของฉันทุกคน" ฉันเริ่มเข้าใจความจริง
มากขึ้นว่า นั่นคือธรรมชาติของแต่ละชีวิตที่ก่อกำเนิดมาในโลกนี้ ซึ่ง
ไม่มีใครสามารถล่วงรู้ได้ล่วงหน้าจริงๆ แต่ทุกคนย่อมมีใจที่ละเอียด
เพื่อรู้เรื่องกันและกันได้ ใจที่ไม่มีคนไหน แม้มีอิทธิพลมากมาแต่ไหน

เราสามารถเปิดกันกรณีแล้วการเรี่ยรู้ความจริงไว้ได้

มันทำให้ฉันนอนหลับไม่สนิทตั้งแต่สองคนจากอยู่ในตู้ในอีกที่นั่น ที่กล่าว
ว่า "รู้ดีไว้ก็ไม่รู้ดีไว้ซะ รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี"

หากเขาคอนไทม์มีความเห็นแก่ตัวมากหน่อย ยิ่งแล้วอาจรู้สึกว่าเป็น
ผู้ใหญ่นั่นก่อน สอนให้ดูจนจนเห็นแก่ตัว แต่ที่ใครใจกว้างยอม
เข้าใจตัวเองว่า "การรู้รักษาตัวรอด ด้วยการเอาตัวรอด เป็นคน
ละด้านกัน"

การรักษาตัวรอด แต่ละหมายถึง "การรู้จักรักษาตัวให้มันคงอยู่
ด้วยสติ โดยไม่ยอมตาม ตามเป็นทาสสัตว์" ปล่อยให้ชีวิตตกเป็นเหยื่อ
มาได้อย่างอิสระ ซึ่งแท้จริงแล้ว มีคุณใจอยู่เพียงสองคนเท่านั้น
ที่มีความสำคัญที่สุด สำหรับใช้ในการตกเป็นเหยื่อ เพื่อมุ่งเข้า ถึง
ความจริง

คุณใจสองคนนี้คือ "การละอายความอหังการ" ซึ่งใครที่มีสติได้
ยอมปล่อยให้สภาพจิตใจ เปลี่ยนวิถีทางมาสู่ความสุจริต ซึ่งยังให้
ตัวนั้น การละอายใจไปยืนอยู่ ณ จุดไหนก็ตาม ถ้ารู้จักต่อสู่ความ
อหังการในตัวเองได้ ย่อมสามารถรักษาตัวรอดได้อย่างแน่นอน
แม้ว่าจะต้องพบกับภาวะมีอุปสรรคต่าง ๆ ขุนแรงแล้วในหน

ซึ่งคุณใจสองคนนี้ สามารถพบกันใหม่ได้ เนื่องจากความจริง
มีอยู่ที่ตัวเราแล้ว ส่วนใครก็ตามที่ยังคงมีความอหังการ ย่อม
ยังตัวเราอยู่ในความมืดมิด คงเห็นใจได้จนออกนอกพื้นที่ต่อไป

จนถึงขั้นหนึ่ง ย่อมพบใจตัวเอง แต่วิถีชีวิตคงต้องผ่านกองไฟ
ทั้งในมีดใหม่ ทัศนคติต่อไปตัวเช่นแมลงเม่า ครึ่งแล้วครึ่งเล่า
จนกว่าจะเข้าถึงจุดนี้ได้

ส่วนรับฝัน ซึ่งทั้งรักและห่วงใย คงเป็นไปได้แต่ความ
เมตตา และขอตั้งจิตอธิษฐานให้เธอทุกคนจงพบความ
สุขอันแท้จริงไว้ได้ในที่สุด

ฉันขออนุญาตตนเองกลับมาดูตัวตัวเองบ้าง ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่าง มี
ในคุณแล้วฉันถึงกับไม่กลัวอีก ครั้นนั้นสภาพซึ่งทุกคนกำลังเผชิญอยู่ใน
ขณะนี้ มันคือความจริงที่สร้างแรงกดดันอย่างทั่วถึงกันหมด ทำให้
นึกเห็นใจคนที่คิดว่าตัวเอง

ก้มมองหากุมตรง หรือมองอย่างคนนั้นแล้ว อารมณ์ว่า คนเหล่านี้
ก็คิดว่าตัวเอง แทนที่มองเป็นภาพจากมุมกลับ ปอมพบความ
จริงว่า สิ่งซึ่งมีเหตุมาจากมุมนี้ต่างหาก ที่ทำให้ทุกอย่างคือตาเป็นหนี้ สุธา
มันตาเป็นเพราะ: ความจริงได้ให้ แต่กระทำการไปเพราะ: ความไม่รู้

ตั้งเช่นที่คนแรกก่อนเคยพูดได้ว่า "คุณก็ดีแต่พูดแทนคนอื่น
ก็ถึงคราวที่เจอเข้ากับตัวตัวเองล่ะ!" นกขบถพูดอย่างทอด
ความเห็นใจผู้อื่น ใช้หรือเปล่า ?

ขณะที่แรงกดดันในสังคม กำลังเปลี่ยนแปลงวิถีทางมาสู่ความรุนแรง
มากขึ้น ทำให้รู้สึกราวว่า แม้ชีวิตตัวเองก็กำลังถูกฆ่าไปทีละเล็กละน้อย
เมื่อจาก การทำงานบนพื้นฐานอุดมการณ์ ซึ่งมีต่อเป้าหมายมนุษย์
อย่างมีผลจากทะเลลึกที่รักที่รักซึ่ง ซึ่งงานมีมาตั้งแต่เล็กแต่
น้อย จนกระทั่งถึงขณะนี้ ก็กำลังถูกเรียดรอนลงไป เพราะความ
รู้เท่าไม่ถึงการณ์ จากคนใจเลว

คนที่ได้ชื่อว่าเป็นผ่านพ้นมา โดยที่ตัวหนึ่งมองมันทำงาน
เพื่อน้องสร้างสรรค์จากใจจริงแล้ว อีกตัวหนึ่งก็ใช้โอกาส
เพื่อสังคมเปลี่ยนแปลงของสิ่งๆ เกิดจากผลงาน ทั้งนี้
มองเห็นความจริงว่า สิ่งซึ่งตนเริ่มต้นสร้างไว้ ต่อๆ ถูก
ทำลายไปทีละเล็กละน้อย จนกระทั่งทำให้รู้สึกราวว่า จำต้อง
ตกอยู่ในสภาพที่โดดเดี่ยวมากขึ้นแล้ว

ในที่สุดก็ควมมาถึงจุดซึ่งมองเห็นได้เองว่า อะไรคือ
ความสุขที่แท้จริง สำหรับชีวิตนี้.